

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra DET GAMLE APOTHEK (1885)

Citation: Schandorph, Sophus: "Det gamle Apotek - Birgittes Skæbne. - 1904", i Schandorph, Sophus: *Det gamle Apotek - Birgittes Skæbne. - 1904*, 1904-05, s. 163. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph06-shoot-idm139751831431024/facsimile.pdf> (tilgået 06. august 2024)

Anvendt udgave: Det gamle Apotek - Birgittes Skæbne. - 1904

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

Ja . . . maaske havde hun ikke faaet det Stød, hvis hun havde været fuldt lykkelig og kunnet glemme alt i en fuldaaben, hendes hele Trang rummende Favn.

Hun havde saa læst og læst. Hun var paa en Maade stolt af sin aandelige Vækst. Men hver Tomme i hendes Aandsvækst havde kostet hende Smertes. Hun vidste ikke, hvilke Veer det kostede at føde et Barn til Verden; hun vidste kun, at alvorlige Tanker fødtes med Smerte.

Og det var dog Lapperi alligevel. Hun levede jo som effers, kunde ikke døje Mælkemad og Flæsk, vilde spise som paa Apotheket, trak Penge fra sin Bedstefader, befandt sig bedst, naar hun følte Fløjlet paa sin Chaiselongues Beiræk kærtegne hendes Kinder og Øren.

Hun var bleven vred paa alt . . . hun holdt Swinburne i Haanden . . . denne fint udviklede aandelige Aristokrat, der taler som Prædikerer i det gamle Testamente, naar han raaber til Guderne:

*Because thou are cruel and men are piteous
And our hands labour and thine hand scattereth;
Lo, with hearts rent and knees made tremulous,
Lo, with ephemeral lips and casual breath,
At least we witness of thee ere we die
That these things are not otherwise, but thus;
That each man in his heart sigheth, and saith,
That all men even as I,
All we are against thee, against thee, O God most high.*)*

Ja vel, ja vel! Apotheket ragede jo op over Byen; Fanny maatte være adskillige Hestehoveder forud for Byens andre unge Piger i Dannelse, i Bevidsthed . . . i . . . i Toiletter . . . Ja, saadan en diskret Morgendragt med Kniplinger af den Farve! . . . Fanny stampe i Jorden, da hun greb sine Tanker i dette lavt dalende Fald. Uh! Man gør Oprør mod Guderne og tænker paa graat Lærred og graa Kniplinger! Man ser en Elendighed som i den koppebefængte Indsiddersstue; man ræddes, man forarges paa Samfundet. Hvad gør man saa? En, man har foragtet, en, man betragter som en aandelig Undermaaler . . . han arbejder dog, selv om hans Arbejde er, som det er, unyttigt, hen i Vejret!

*) Fordi Du er grum, og Menneskene ere barmhjertige, fordi vore Hænder slide, og Din Haand splinter, se, derfor vil vi mod brudte Hjærter og skulvende Knæ, med døgnblømatrende Læber og op- og nedgasende Aandedræt, ja derfor ville vi dog i hvert Fald vidne om Dig, før vi dø, at disse Ting ikke ere anderledes, men saaledes, at hvert Menneske sukker i sit Hjerte og siger, at alle Mennesker som jeg, alle er vi imod Dig, Du højeste Gud!